

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 20/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditsša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti D.M.C. – Karpaty, s. r. o., Sabinovská 61, Prešov, IČO 36601519, zastúpenej advokátom Mgr. Ondrejom Bartošovičom, P. Pázmaňa 30, Šaľa, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 30 K 4/2019 z 3. júna 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti D.M.C. – Karpaty, s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, sťažnostná argumentácia a návrh rozhodnutia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. augusta 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti D.M.C. – Karpaty, s. r. o., Sabinovská 61, Prešov, IČO 36601519 (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej aj „okresný súd“) sp. zn. 30 K 4/2019 z 3. júna 2019 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

2. Ústavná sťažnosť po jej doručení nebola pridelená sudcovi spravodajcovi. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce veci, ktoré neboli v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 pridelené sudcom spravodajcom, boli prerozdelené náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019. Ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola prejednaná vo IV. senáte ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duľa a Ladislav Duditš (členovia senátu).

3. Ústavný súd na úvod konštatuje, že ústavná sťažnosť je napísaná značne neprehľadne, na viacerých miestach obsahuje len citáciu zákonného textu a opis skutočností či právneho stavu, ktoré k meritu ústavnej sťažnosti nemajú žiadny priamy vzťah. Ústavný súd posúdením obsahu ústavnej sťažnosti (a to najmä jej označenia, návrhu na rozhodnutie a opakovane uvádzaných častí ústavnej sťažnosti) a jej príloh ustálil, že ústavná sťažnosť smeruje (len) proti uzneseniu okresného súdu z 3. júna 2019 vydanému v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 30 K 4/2019, ktorým bol v tomto konaní ustanovený predbežný správca. Uvedené uznesenie bolo vydané po začatí konkurzného konania na majetok sťažovateľky, o ktorom rozhodol okresný súd uznesením z 12. apríla 2019.

4. Vo vzťahu k uzneseniu, proti ktorému ústavná sťažnosť smeruje, sťažovateľka uvádza, že okresný súd ustanovil predbežného správcu napriek tomu, že 31. mája 2019 zrušil pojednávanie nariadené na 10. jún 2019 z dôvodu neosvedčenia platobnej schopnosti dlžníka. Sťažovateľka uvádza, že napadnuté uznesenie okresného súdu je v rozpore s § 20 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“), keďže *„Súd zistil z vlastnej iniciatívy, že dlžník je platobne neschopný. Teda už nemal ustanovovať predbežného správcu, čím zvyšuje náklady na konanie a predlžuje stav*

neistoty. “. Sťažovateľka ďalej namieta, že okresný súd „rozhodol o ustanovení predbežného správcu bez pojednávania a len na základe podkladov predložených navrhovateľom konkurzu. Sťažovateľ nemal možnosť predložiť námietky ani podklady, podľa ktorých by Okresný súd mohol rozhodnúť objektívne podľa zákona. Okresný súd sa uspokojil len s podaním návrhu. Rozhodovanie však v tak závažnej veci ako je ustanovenie predbežného správcu v konkurznom konaní je hrubým zásahom do občianskych práv a istôt občanov. Postupom súdu, ktorý ustanovil predbežného správcu bez pojednávania, konal v rozpore s dobrými mravmi, v rozpore so zásadami Civilného sporového poriadku a zákona o konkurze. “. Sťažovateľka v tomto kontexte poukázala na čl. 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku a doktrínu legitímneho a verejného očakávania. Sťažovateľka svoju ústavnú sťažnosť odôvodňuje aj tým, že „Z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti však vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutia všeobecných súdov v prípade, ak v konaní, ktoré im predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania a rozhodovania všeobecných súdov vo veciach, v ktorých niet iného súdu, aby prerokoval a rozhodol o tom, či bolo alebo nebolo porušené základné právo alebo sloboda účastníka konania pred všeobecným súdom (m. m. I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, II. ÚS 83/06). Rozhodnutiu všeobecného súdu vo veci samej (vrátane rozhodnutia všeobecného súdu v exekučnej veci) musí predchádzať jeho postup zodpovedajúci garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a tiež príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách. Vychádzajúc z uvedeného, všeobecný súd posudzoval návrh na vyhlásenie konkurzu príliš formalisticky, vo svojom rozhodnutí bližšie neskúmal, či začatie konkurzného konania a ustanovenie dočasného správcu je v súlade so ZoKR, nevyžiadal si názor sťažovateľa, nevykonal žiadne úkony na zistenie objektívneho záveru z priebehu celého konkurzného konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia o ustanovení predbežného správcu nekorešponduje presvedčivo a dostatočne s výrokom rozhodnutia o zrušení pojednávania z dôvodu neosvedčenia platobnej schopnosti dlžníka. Takto koncipované odôvodnenie súdneho rozhodnutia nie je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, naopak svedčí o jeho svojvôli, zjavnej neodôvodnenosti a arbitrárnosti, čo znamená neakceptovateľnosť napadnutého súdneho rozhodnutia z hľadiska základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Požiadavky na spravodlivý proces a odôvodnenie rozhodnutí podľa

čl. 46 ods. 1 ústavy sa v zásade vzťahujú aj na súdnu ochranu o začatí konkurzného konania. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03). Okresný súd mal podľa skutkového stavu veci spravodlivo zvážiť pomer rizika nepriaznivých následkov spôsobených prípadným súdnym rozhodnutím o ustanovení predbežného správcu o to viac, že takéto uznesenie súdu nie je napadnuteľné v riadnom inštančnom opravnom procese. Uznesenie okresného súdu musí v odôvodnení obsahovať dostatočné a relevantné dôvody, na základe ktorých je vynesené.“.

5. V ústavnej sťažnosti ďalej sťažovateľka poukazuje na predchádzajúce návrhy na vyhlásenie konkurzu na jej majetok (vedené pred okresným súdom pod sp. zn. 30 K 16/2018 a 32 K 2/2019). Podľa jej názoru konkurzné konanie, v ktorom bolo vydané uznesenie o ustanovení predbežného správcu, nemohlo vôbec prebiehať, pretože ešte nebolo ukončené skoršie konkurzné konanie vedené v tej istej veci na okresnom súde pod sp. zn. 32 K 2/2019, ktoré bránilo tomu, aby sa na majetok toho istého dlžníka začalo iné konkurzné konanie (§ 14 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii).

6. Ústavná sťažnosť tiež obsahuje opis udalostí v rokoch 2017 a 2018 týkajúcich sa výkonu záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby na majetok sťažovateľky a venuje sa opisu postupov, ktoré sťažovateľka hodnotí ako nezákonné (nerešpektovanie solučnej úschovy, nezákonný postup pri dražbe). Podľa názoru sťažovateľky je veľký predpoklad, že bude úspešná v konaní o určenie neplatnosti dražby, a preto sa spoločnosť [REDAKOVANÉ] (navrhovateľ v konkurznom konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 30 K 4/2019) snaží prostredníctvom konkurzného konania ovládnuť sťažovateľku, čím by vedela ovplyvniť priebeh konania o neplatnosti dražby.

7. Sťažovateľka ďalej uvádza, že postúpenie pohľadávky predchádzajúce vyhláseniu konkurzu zo spoločnosti [REDAKOVANÉ] na spoločnosť [REDAKOVANÉ] (navrhovateľ v konkurznom konaní) je neplatné, pretože mu malo brániť existujúce exekučné konanie.

8. Sťažovateľka sa domnieva, že na začatie konkurzného konania okresným súdom pod sp. zn. 30 K 4/2019 neboli splnené podmienky podľa § 11 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Sťažovateľka bez bližšieho vysvetlenia vzťahu ku skutkovým tvrdeniam po právnej stránke opisuje skryté obchádzanie zákona, absolútnu neplatnosť a zásadu „*nemo turpitudinem suam allegans auditur.*“.

9. Vzhľadom na uvedené dôvody a právne posúdenie sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezhom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa D.M.C.-Karpaty, s.r.o., so sídlom Sabinovská 61, 080 01 Prešov, IČO : 36601519, zapísaná v OR OS Košice I, v odd. Sro, vo vl.č. 1750/V, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s uznesením Okresného súdu Košice I. sp.zn. 30K/4/2019, zo dňa 03.06.2019 o ustanovení predbežného správcu, publikovaný v Obchodnom vestníku č. 110 z roku 2019 dňa 10.06.2019 porušené bolo.

2. Uznesenie Okresného súdu Košice I sp. zn. 30K/4/2019 zo dňa 03.06.2019 o ustanovení predbežného správcu, publikovaný v Obchodnom vestníku č. 110 z roku 2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10.06.2019, sa zrušuje.

3. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania a právneho zastúpenia v sume 2 000,-EUR do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu advokáta Mgr. Ondreja Bartošoviča.

4. Sťažovateľovi D.M.C.-Karpaty, s.r.o., so sídlom Sabinovská 61, 080 01 Prešov, IČO: 36601519, zapísaná v OR OS Košice I, v odd. Sro, vo vl.č. 1750/V, sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 5 000 EUR (slovom päťtisíc EUR), ktoré je Okresný súd Košice I povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

10. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd tiež „*odložil ustanovenie dočasného správcu v konkurznom konaní sp.zn. 30K/4/2019, vydaný dňa 03.06.2019 o ustanovení predbežného správcu, publikovaný v Obchodnom vestníku č. 110 z roku 2019 dňa 10.06.2019, až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.*“.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

16. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené

zákonem, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Podľa § 19 ods. 1 písm. d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii „Ak sa konkurzné konanie začalo na návrh veriteľa a súd má pred rozhodnutím o vyhlásení konkurzu pochybnosti o dlžníkovej majetnosti, bez zbytočného odkladu po tom, čo zistí, že tu nie sú dôvody na iné rozhodnutie ako vyhlásenie konkurzu, ustanoví dlžníkovi predbežného správcu; o návrhu v tomto prípade rozhodne v lehote podľa § 20 ods. 1.“.

18. Podľa § 20 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii „Ak súd v konkurznom konaní po tom, čo ustanovil dlžníkovi predbežného správcu, zistí, že majetok dlžníka nebude postačovať ani na úhradu nákladov konkurzu, konkurzné konanie pre nedostatok majetku zastaví. Inak na majetok dlžníka najneskôr do 10 dní od podania záverečnej správy predbežného správcu vyhlási konkurz.“.

19. Podľa § 21 zákona o konkurze a reštrukturalizácii „Predbežný správca zisťuje, či majetok dlžníka bude postačovať aspoň na úhradu nákladov konkurzu; predbežný správca je pritom povinný vychádzať aj z hodnoty majetku, o ktorý bol majetok dlžníka ukrátený v dôsledku právnych úkonov, pri ktorých možno odôvodnene predpokladať ich odporovateľnosť a z hodnoty pohľadávky zo zodpovednosti za nepodanie návrhu na vyhlásenie konkurzu v mene dlžníka. Predbežnému správcovi patria pri zisťovaní majetku dlžníka rovnaké oprávnenia ako správcovi v konkurze; ustanovenia § 74 a § 75 sa použijú primerane. Súd môže v súvislosti so zisťovaním majetnosti dlžníka ukladať predbežnému správcovi pokyny, ktorými je predbežný správca viazaný. Predbežný správca je povinný o svojich zisteniach priebežne informovať súd a najneskôr do 45 dní od ustanovenia podať súdu záverečnú správu o majetnosti alebo nemajetnosti dlžníka. Ak dlžník neposkytne predbežnému správcovi potrebnú súčinnosť, súd môže lehotu na podanie záverečnej správy o 15 dní predĺžiť.“.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

20. Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu sp. zn. 30 K 4/2019 z 3. júna 2019. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka nezákonnosti ustanovenia predbežného správcu, ako aj nedostatočné odôvodnenie uznesenia, ktorým ho okresný súd do tejto funkcie ustanovil, a nedodržanie procesných pravidiel v konaní, ktoré ustanoveniu predchádzalo.

21. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti sťažovateľky zistil, že je daná jeho právomoc, sťažovateľka je zastúpená advokátom, ústavná sťažnosť má náležitosti ustanovené zákonom, je prípustná, bola podaná včas a oprávnenou osobou; ústavný súd však z materiálneho hľadiska musel skonštatovať jej zjavnú neopodstatnenosť.

22. Ústavný súd sa domnieva, že sťažovateľka vychádza z nesprávneho pochopenia podstaty a významu inštitútu predbežného správcu. Zreteľne to dokumentuje jej názor, že ak súd ustálil platobnú neschopnosť dlžníka, nemal už ustanovovať predbežného správcu. Ide pritom o nesprávnu interpretáciu vzťahu posudzovania platobnej (ne)schopnosti a majetnosti dlžníka a účelu využitia úlohy predbežného správcu. Posudzovaním platobnej (ne)schopnosti dlžníka (definovanej v § 3 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii) sa v procese po začatí konkurzného konania zaoberá konkurzný súd a hodnotí ju podľa kritérií ustanovených zákonom o konkurze a reštrukturalizácii, resp. príslušnými vykonávacími predpismi (ide najmä o tzv. test platobnej schopnosti). Ak chce dlžník odvrátiť vyhlásenie veriteľského konkurzu na svoj majetok, musí svoju platobnú schopnosť aspoň osvedčiť. Ak sa to dlžníkovi podarí, je vylúčené, aby súd na jeho majetok vyhlásil konkurz.

23. Naproti tomu inštitút predbežného správcu slúži na zistenie reálnych majetkových pomerov dlžníka, proti ktorému začalo konkurzné konanie, aby následne mohol konkurzný súd rozhodnúť, či konkurz vyhlási (keďže dlžník má majetok), alebo začaté konkurzné konanie zastaví pre nedostatok majetku. Podľa výslovnej zákonnej dikcie [§ 21 ods. 1 písm. d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii] platí, že ak má súd

pred rozhodnutím o vyhlásení konkurzu pochybnosti o dlžníkovej majetnosti, bez zbytočného odkladu po tom, čo zistí, že tu nie sú dôvody na iné rozhodnutie ako vyhlásenie konkurzu, ustanoví dlžníkovi predbežného správcu. Konkurzný súd využije inštitút predbežného správcu práve vtedy, ak už považuje platobnú neschopnosť za preukázanú a posledná podmienka na vyhlásenie konkurzu, ktorú musí vyhodnotiť, je majetnosť dlžníka. „Predpokladom pre vyhlásenie konkurzu nie je len doloženie platobnej neschopnosti dlžníka, ale aj existencia majetku postačujúceho na úhradu nákladov konkurzu. V prípade, ak súd má pochybnosti o dlžníkovej majetnosti, pred vyhlásením konkurzu ustanoví do funkcie predbežného správcu, ktorého úlohou je zistiť, či majetok dlžníka bude postačovať na úhradu nákladov konkurzu. Na rozdiel od platobnej schopnosti, ktorú súd sám aktívne nezisťuje, existenciu relevantného majetku postačujúceho na vyhlásenie konkurzu zisťuje z úradnej povinnosti“ (POSPÍŠIL, B., MACEK, J., MALIAR, M., KITTA, V. *Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár*. Druhé, podstatne doplnené a prepracované vydanie. Bratislava : Wolters Kluwer, s. r. o., 2016. 1044 s. ISBN 978-80-8168-388-6.). Majetnosť dlžníka (budúceho úpadcu) je dôležitá predovšetkým z hľadiska pokrytia trov konkurzného konania. Predbežný správca je tak určitým *ad hoc* poradcom konkurzného súdu, ktorého rozsah pôsobnosti, oprávnení, ale aj povinností je exaktne vymedzený zákonom o konkurze a reštrukturalizácii; nie je však jeho úlohou skúmať platobnú neschopnosť, ale výlučne majetnosť dlžníka.

24. Ústavný súd pri posudzovaní napadnutého rozhodnutia nenašiel žiadne pochybenie ani v jeho odôvodnení. Sťažovateľka uviedla, že „*Odôvodnenie súdneho rozhodnutia o ustanovení predbežného správcu nekorešponduje presvedčivo a dostatočne s výrokom rozhodnutia o zrušení pojednávania z dôvodu neosvedčenia platobnej schopnosti dlžníka.*“, a ďalej že „*Uznesenie okresného súdu musí v odôvodnení obsahovať dostatočné a relevantné dôvody, na základe ktorých je vynesené.*“. Keďže sťažovateľka predložila napadnuté rozhodnutie iba v rozsahu, v akom sa zverejňuje v Obchodnom vestníku (bez textu odôvodnenia), ústavný súd si vyžiadal napadnuté rozhodnutie v celom znení (uznesenie Okresného súdu Košice I č. k. 30 K 4/2019-104 z 3. júna 2019 právoplatné 11. júna 2019) priamo od konkurzného súdu. Ústavný súd po oboznámení sa s uvedeným rozhodnutím konštatuje, že jeho odôvodnenie je dostatočne podrobné, zrozumiteľné a náležite vysvetľuje všetky okolnosti a dôvody ustanovenia predbežného správcu;

z pohľadu ústavného súdu ho nie je možné hodnotiť ako nedostatočne presvedčivé či vykazujúce prvky arbitrárnosti súdu. Ústavný súd tiež poukazuje na to, že pojednávanie sa v rámci konkurzného konania nariaďuje iba vtedy, ak to súd pokladá za potrebné (§ 197 ods. 1 druhá veta zákona o konkurze a reštrukturalizácii), a rozhodnutie o jeho nariadení spočíva výlučne na úvahe súdu.

25. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že všetky ďalšie námietky sťažovateľky nemajú žiadnu vecnú súvislosť s uznesením o ustanovení predbežného správcu (splnenie podmienok na začatie konkurzného konania, resp. pre vyhlásenie konkurzu) a na niektorých miestach sú zjavne vecne nesprávne interpretované (nesprávne určené dátumy, z ktorých sťažovateľka vychádza pri tvrdenom súbehu viacerých konkurzných konaní). Vo všeobecnosti platí, že ak sa subjekt, na majetok ktorého je vyhlásený konkurz, domnieva, že pre takýto postup neboli splnené podmienky, má právo proti uzneseniu o vyhlásení konkurzu podať odvolanie. Ak sa sťažovateľka domnievala (čo možno z obsahu jej ústavnej sťažnosti vyvodiť), že neboli splnené niektoré podmienky na začatie konkurzného konania (napríklad existencia pohľadávky veriteľa či jeho aktívna legitimácia), má, resp. mala k dispozícii zákonom riadne upravený opravný mechanizmus (najmä § 19 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii).

26. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať takú ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (z novších rozhodnutí napr. I. ÚS 418/2019, ktoré zároveň odkazuje na staršie rozhodnutia I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

27. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení či nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Apriórne nie je možné vylúčiť, že aj uznesenie konkurzného súdu o ustanovení (predbežného) správcu môže byť zaťažené ústavnoprávnym excesom (napríklad vo veci sp. zn. IV. ÚS 467/2018 ústavný súd zrušil uznesenie o ustanovení správcu z dôvodov neskúmania, resp. nenaplnenia zákonom požadovaného osobitného kvalifikačného predpokladu pre správcu finančnej inštitúcie), súčasne je potrebné uviesť, že vzhľadom na „technickú povahu“ uznesenia o vymenovaní (predbežného) správcu, ako aj dôvody, ktoré takémuto postupu súdu predchádzajú, pôjde o vzácne prípady (najmä nesplnenie niektorých z podmienok na výkon správcovskej funkcie). V posudzovanom prípade žiadne z takýchto porušení nebolo zistené a s výnimkou sťažovateľkou nesprávne vnímaného významu ustanovovania predbežného správcu ňou ani nebolo tvrdené.

28. Ústavný súd preto konštatuje, že uznesením okresného súdu nedošlo k porušeniu sťažovateľkinho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

29. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci vrátane návrhu na rozhodnutie o dočasnom opatrení (v ústavnej sťažnosti nesprávne nazvané ako neodkladné opatrenie s uvedením nepresného označenia zákonného ustanovenia) stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu